

vis forbeholdes sager af en vis betydning. Hertil kommer, at forseelser, der alene er begået af ringe uagtsomhed, og som derfor ikke alvorligt kan bebrejdes ministeren, må skønnes at finde deres tilstrækkelige reaktion gennem det politiske ansvar.

Til § 5.

Til stk. 1 og 2. Disse bestemmelser om strafferammer svarer i det væsentlige til § 10, stk. 1, i loven af 1939. Strafferammerne er forholdsvis vide, men dette må anses for påkrævet under hensyn til den forskelligartede karakter af de lovovertrædelser, rammerne omfatter. Specielt bemærkes, at man ikke har ansat det for rigtigt at afskrive muligheden for anvendelse af frihedsstraf for uagtsomt forhold.

Det er overvejet, om der i forslaget burde optages en bestemmelse, hvorefter rigsretten under særlige omstændigheder kunne bestemme, at den forskyldte straf skulle bortfalde. Man mener imidlertid, at principielle hensyn taler imod specielt for ministre at gennemføre en sådan regel, der betegner en fravigelse af såvel straffelovens almindelige regler som de regler, der gælder om ansvar for andre personer, som virker i offentlig tjeneste eller hverv.

Til stk. 3. Det bestemmes her, at bødestraf fastsættes efter borgerlig straffelovs regler om dagbøder. Dette spørgsmål er uden nævneværdig praktisk betydning, men den foreslåede regel er fundet konsekvent under hensyn til, at de omhandlede lovovertrædelser efter deres beskaffenhed må sidestilles med overtrædelser af straffelovens kap. 16.

Til § 6.

Til stk. 1. Ved den foreslåede bestemmelse, hvorefter strafferammerne i § 5 kun gælder, „såfremt strengere straf ikke er hjemlet i den øvrige lovgivning“, henvises navnlig til de bestemmelser i straffelovens kap. 16, som hjemler strengere straf end forslaget § 5, og til visse andre bestemmelser i straffeloven, som kan komme i betragtning med hensyn til ministre, herunder regler i lovens kapitler 12 og 13 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og om forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder.

Til stk. 2. Det bestemmes her, at borgerlig straffelovs §§ 155-157 ikke gælder for ministre. Forslagets § 5 træder i stedet for disse bestemmelser, og det må da af lovtekniske grunde anses for rigtigt, at det udtrykkeligt fastslås, at bestemmelserne heretter ikke omfatter ministre.

Til § 7.

Bestemmelsen angår spørgsmålet om strafansvars bortfald ved forældelse. Den vedrører ikke alene

strafansvar efter forslaget § 5, men også ansvar efter de bestemmelser i den øvrige lovgivning, som hjemler strengere straf, og hvortil forslaget § 6 henviser.

Bestemmelsen henviser til de almindelige regler om forældelse af strafansvar for overtrædelser af borgerlig straffelov, men betegner i forhold hertil en skærpelse for så vidt angår spørgsmålet om forældelsesfristens længde. Efter de nævnte almindelige regler er fristen 2 år, hvis den forskyldte straf ikke ville overstige bøde eller hæfte i 2 år. Efter forslaget er forældelsesfristen i intet tilfælde mindre end 5 år. Forældelse kan således aldrig ske, før der er afholdt nyvalg til folketinget.

Til § 8.

Denne regel angår erstatningsansvar i anledning af ministres handlinger og bestemmer, at de almindelige regler om erstatning for skade forvoldt af personer i statens tjeneste finder anvendelse.

Reglen er i og for sig overflødig, men er medtaget ud fra det tidligere omtalte synspunkt, hvorefter loven på udtømmende måde bør gøre op med ministrenes ansvar.

Af formuleringen „Med hensyn til *erstatningsansvaret i anledning af ministres handlinger* . . .“ fremgår, at bestemmelsen ikke alene fastslår ministrenes erstatningsansvar for skade, som de forvolder staten eller andre, men også henviser til den i retspraksis anerkendte regel om statens hæftelse for skade, som personer i statens tjeneste forvolder andre end staten.

Når § 8 med hensyn til ministrenes personlige erstatningsansvar henviser til de almindelige erstatningsregler, betyder det, at ministre ikke alene er ansvarlige for skade forvoldt ved handlinger, der er strafbare efter forslaget § 5, og til visse andre bestemmelser i straffeloven, som kan komme i betragtning med hensyn til ministre, herunder regler i lovens kapitler 12 og 13 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og om forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Navnlig vil også handlinger begået af ringe uagtsomhed medføre erstatningsansvar. Herefter bliver ministres erstatningsansvar nok videregående, end det i og for sig er rimeligt. § 11 i loven af 1939 begrænsede da også ministres erstatningsansvar til skade forvoldt med forsæt eller ved grov tilsidesættelse af deres embedspligter. Og i udvalgsbetænkningen vedrørende statens og kommunernes erstatningsansvar (1959) foreslås en regel om, at erstatningsansvar, som tjenestemænd eller andre har pådraget sig i statens tjeneste, „kan nedsættes eller bortfalde, når det må anses for rimeligt under hensyn til ringe skyld, skadens størrelse og omstændighederne i øvrigt“.

Når man dog har ment i forslaget at burde indskrænke sig til at henvise til de — for tiden meget vidtgående — almindelige regler om erstatning for